

Неділя 15-та після П'ятдесятниці (Мф. 22, 34-46)

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

Христос серед нас !

Дорогі брати і сестри!

Коли запитали Ісуса Христа, яка найбільша заповідь – то Ісус відповів: "Полюби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всією душею твоєю, і всією думкою твоєю. (Мф. 22, 37)

Це є перша і найбільша заповідь.

Друга ж подібна до першої: люби ближнього твого, як самого себе.

Любов – це основа, на якій стоїть увесь світ.

Любов має таку здатність, що вона не може замикатися сама в собі.

Ось чому Ісус Христос сказав, що любов до Бога – це перша і найбільша і найважливіша заповідь.

З любові до людини Бог не тільки створив світ, але і спас людей від гріха і смерті. "Бо так полюбив Бог світ, що віддав і Сина Свого Єдинородного, щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне" сказав Господь.

З любові до людини Господь Бог послав на землю Свого Сина, щоб Він подвигом своєї любові до людей, Своїм життям, Своїми хресними стражданнями, Воскресінням і славним Вознесінням на небо звершив наше спасіння; і в ім'я голгофської жертви дарував кожному грішнику, що кається, прощення гріхів і життя вічне.

Кожна людина повинна любити Бога, - любити не тільки з вдячності, але головним чином тому, що в любові до Бога полягає сутність життя всіх розумних істот.

Друга заповідь Божа: любити ближнього, як самого себе.

Ця заповідь подібна до першої, але не рівна їй. Чому? Тому що Бог є джерелом життя і любові. Бог дарує нам не тільки життя, але й любов. Любов є дар Божий, і його треба берегти й постійно підсилювати. Люди часто втрачають любов, і втрачають її тому, що її не шанують.

Любов до ближніх є основою суспільного і сімейного життя. Ми часто в суспільному житті страждаємо через те, що у людей немає любові один до одного. Люди не виконують заповідь Божу про любов до ближніх і тим самим порушують встановлений Богом закон духовного життя. Більшість людей стають еґоїстами і дбають тільки про себе і своє благополуччя. Ці люди не мають ні щастя, ні тим більше

блаженства, бо вони не мають в душі любові до ближніх.

Міцною і щасливою може бути лише та сім'я, яка будується на любові між чоловіком і жінкою, між дітьми і батьками. Без правдивої любові розпадаються родини і подружжя. Без взаємної пошани і любові розпадається церковне і політичне життя суспільства.

А сенс життя, як ми уже знаємо, полягає в любові. Блаженною може бути бідна людина, але з любов'ю у серці. І навпаки, багатий без любові до людей – не має щастя на землі.

Також не треба забувати, що любов на землі поєднана із стражданням і саможертвенністю. І тому любов кожної людини проходить етапи випробування.

Ми ж будемо просити у Господа нашого Ісуса Христа, щоб Він зміцнив у наших серцях віру і дарував нам любов, послав нам взаємнопорозуміння до своїх ближніх.

Виявляймо нашу любов до Господа Бога нашого пильним і ревним шануванням Його! Це перший вияв любові, бо чи ж може бути любов до Бога там, де забувають про Нього, де уста німі на хвалу Божу, де серце не зітхає до Бога й до Небесної оселі?! Тому не занедбуймо Богослужінь в нашому храмі, априходьмо до Церкви на час, не пропускаймо молитви вранці чи перед сном. Цим покажемо, що справді любимо Бога ділом і правдою. І читаймо Святе Письмо! Читав Його в неволі наш Пророк Тарас Шевченко і саме у Святім Письмі знаходив він натхнення для віршів для своєї України. Виявляймо свою любов до Бога послухом Його законам. Сам Спаситель уважав послух непомильною ознакою справжньої любові. "Коли любите Мене, Мої заповіді зберігайте", - каже Св. Іоан Богослов. "Хто знає Мої заповіді й дотримується їх, той Мене любить!" - каже Христос.

Полюбімо Божі заповіді, думаймо згідно з ними й так поведьмося в нашім щоденнім житті!

Будьмо вірні нашій Святій Українській Православній Церкві Київського Патріархату! Служімо щиро нашому народові, бо хто служить своєму народові, той служить Богові, а хто служить Богові, той любить Його!

Наші недруги можуть нас принижувати, можуть нас переслідувати, але ми завжди лишимось вірні Богові, нашій Святій Церкві та нашому українському народові.

Недруги Української Церкви та Українського Народу нас принижують, видумують нечувані і неправдиві наклепи на нашу Святу Церкву. Нас морили штучним голодом, московський режим замордував Предстоятеля і майже всю ієрархію Української Автокефальної

Православної Церкви.

Мільйони кращих дітей нашої Многострадальної Матері України поклали свої голови на жертівник Незалежної Церкви та Самостійної України. Наші предки не озиралися, чи їм дадуть якусь похвалу чи якийсь штучний титул всесвітнього православ'я. Наші прадіди були вірні своїй власній совісті – незрадливій любові до своєї Батьківщини та правдивої відданості до Святої та Рідної Церкви.

О Господи! Навчи нас любити Тебе так, як любили Тебе Твої щирі друзі-ученики. Сотвори так, щоб Твоя досконалість, Твоя принесена за нас жертва, Твої проповіді і Твої діла полонили наші душі, щоб ми прагнули споглядати Тебе, слухати Тебе, прославляти Тебе, нічого для себе від цього не чекаючи, і в цій служінні знаходили всю повноту життя і радості. Дай нам любити Тебе тією любов'ю, якою любили Тебе мученики і всі святі! Дай нам славити Тебе так, як славили вони! Дай нам, щоб Ти був нашим шляхом, істиною, життям, відрадою і втіхою.

Амінь!

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа. Амінь.

Христос серед нас !